

Jeg må sige, at lige præcis på dette område mener jeg faktisk at det at nedsætte en tænketank er at spille tiden. Det er et område, der er undersøgt på kryds og tværs siden begyndelsen af 1990'erne, ja, nogle af undersøgelserne er tidligere end det. Det er simpelt hen umådelig vel-dokumenteret, hvad det er for nogle barrierer, vi er oppe imod, så det handler simpelt hen om nu at gå i gang med at flytte de barrierer.

Jeg må sige, at jeg også synes, det er lidt mærkeligt, at det store og eneste forskningsprogram, der særlig var målrettet mod yngre kvindelige forskere, nemlig FREJA-programmet, overhovedet ikke er omtalt, det er oven i købet afrapporteret for ganske få måneder siden i en meget interessant afrapportering. Det har ikke fået et eneste ord her.

Kl. 16.15

Jeg ved godt, at det var en anden regering, der tog beslutningen om FREJA, men det er vel ikke sådan, at man ikke skal bruge erfaringerne, selv om det er nogle andre, der har taget initiativet til at sætte noget i gang.

Jeg synes, det ligger næsten på den flade hånd, hvad man skal gøre her. FREJA har været en succes, der har betydet, at de kvinder, der var involveret i det, rent faktisk er blevet fastforankret i forskningsstillinger. Det har betydet, at de har været i stand til at tiltrække betydelig flere midler, oven i købet så hurtigt, at de allerede undervejs fik nye unge ind som ph.d.-studerende. På alle måder er fantastisk succes. Så hvorfor ikke etablere, ikke en nøjagtig kopi af FREJA, men et program, der minder om og bygger på de erfaringer, for at give det endnu et boost?

Det andet, det er oplagt at gøre, er selvfølgelig at sikre sig, at de udviklingskontrakter, der bliver indgået med universiteterne, denne gang bliver forpligtende med hensyn til ligestillingen. Der er blevet sagt ligestilling også i de tidligere udviklingskontrakter, men det har aldrig været oplevet som forpligtende, heller ikke på universiteterne. Og jeg ved det, for jeg sad selv derude, dengang det blev gennemført. Det blev ikke oplevet som forpligtende.

Det er alle tiders middel, som man kan bruge til at sige, at nu skal det simpelt hen være alvor, nu vil vi have skred i det her, for hvor er barriererne? Barriererne er i alle de normer og vaner og kulturer, man har på universiteterne, og dem får vi kun brudt, hvis der er et tilstrækkelig hårdt pres på universiteterne, for at de bryder dem.

Det tredje område er selvfølgelig forskningsrådene, som sidder med ganske store midler, og hvor nogle af dem faktisk har ønsket at bruge positiv særbehandling, men har fået nej i Viden-skabsministeriet og fået at vide, hvilket er notorisk usandt, at det måtte de simpelt hen ikke. Så der skal selvfølgelig også være en opfølgning på forskningsrådene.

Lad mig tage et andet område, som ministeren selv har prioriteret, nemlig kvinder i ledelse i den private sektor. I går havde Jyllands-Posten en længere gennemgang af, hvordan det står til. Her kunne vi så konstatere endnu en gang, at kun hver niende, der sidder i bestyrelseslokalerne i de 44 største børsnoterede selskaber, er kvinder. Det er selvfølgelig eventyrlig få kvinder på det her område. Det kan vi ikke andet end være fuldstændig grundlæggende utilfredse med.

Sidste år foreslog vi i et beslutningsforslag, at ministeren skulle tage kontakt til de store virksomheder, til brancheorganisationerne og til Dansk Industri for at få lavet frivillige aftaler med de enkelte brancher og de store virksomheder, sådan at man sikrer, at der kommer flere kvinder i toppen inden for alle de områder – ikke efter en fast skabelon eller fast model, men med individuelle aftaler. Det blev blankt afvist på det tidspunkt. Det ønskede ministeren ikke.

Vi har netop valgt en blød model og ikke den langt mere kontante model, som man har valgt i Norge, hvor man nu vil lovgive om, at der skal være 40 pct. inden 2007, eller den model, man barsler med i Sverige, hvor der skal være 25 pct. i bestyrelserne.

Så jeg vil opfordre ministeren til at genoverveje sit nej fra sidste år.

Så synes jeg, at ministeren som et minimum kunne have spillet ud med at få etableret et egentligt netværk af kvalificerede kvinder, sådan at vi får synliggjort de mange kvalificerede kvinder, der faktisk er til bestyrelsesposter, sådan at vi får lagt et reelt pres.

Et tredje punkt er vold mod kvinder og handel med kvinder. Det er et af de områder, ja, det er det eneste område, hvor der er afsat rigtig mange penge. Men sagen er, at en af de helt grundlæggende barrierer, i hvert fald hvis vi taler om de kvinder, der bliver handlet, er, at kvinderne skal sendes hjem efter 14 dage, hvis de overhovedet kommer til vores kendskab, eller hvis de overhovedet henvender sig.

Det er en kolossal barriere for at få fat i bagmændene, for man kan sige sig selv, og det er,